

Szabó Zsuzsanna

Lelki csatamező

A szerző kizárólagos jogos tulajdona!

Előszó helyett

Életemben rengeteg könyvet elolvastam, de soha nem szerettem az előszót. Most sem élek vele.

Engedd meg Kedves Olvasó, hogy tegezzek, mert sokkal egyszerűbb számomra. Azt szeretném, hogy amikor olvasol, azt érezd, ez rólad és hozzád szól, a lelkedhez. Nem vagyok pesszimista beállítottságú, csak igyekszem meglátni az érem másik oldalát is. Egyébként is a hülyítés kora lejárt. Ha fejlődni szeretnél, akkor a tudatodat tágítsd ki, nézz körül a családotban, az életedben, a munkahelyeden (ha van), a környezetemben. Nem ezoterikus, könyvet tartasz a kezeden. Sok-sokévi tapasztalatomat szeretném megosztani Veled. Tudom, hogy kemény visszhangra találok, de fogadom a kritikát. Nem szándékom a sértegetés, az egyezések a véletlen művei. A leírtakért vállalom a felelősséget. Remélem, az én tapasztalataim gondolatokat ébreszt Bennetek és saját életútatod végiggondolva esetleg hasonlóságot vélsz felfedezni, vagy impulzust kapsz arra, hogy más szemmel nézed az életed és önvizsgálatot tartasz.

Ha pedig ellenérzést váltok ki, akkor azt jelenti, hogy az egódat megérintettem. Kinek nem inge, nem veszi magára.

A könyv címe számmisztikai szempontból a 9-est mutatja. Az igazság száma...

Egy családi életesemény hatására lettem természetgyógyász (életem egyik területe), egyébként középiskolai tanár. Krízishelyzetben voltam és mondhatom, poklot éltem meg. Az a bizonyos

gödör majdnem elnyelt, de kimásztam belőle. Beteg lettem (spirituális figyelmeztetés, hogy változtatni kell!), és természetgyógyászati módszerekkel meggyógyítottam magam. Elkezdtem tanulni, immáron sok-sok éve, megszakítás nélkül. Tanultam sok okosat és sok felesleges dolgokat is. De erről majd később az oktatásnál. Az állítás, hogy a megsebzett gyógyító a legjobb gyógyítóbizonyára van valami alapja. Nem vagyok a legjobb és nem „gyógyítok”, csak próbálok segíteni abban, hogy az emberek az öngyógyító belső mechanizmusukat megindítsák és a napi életproblémájukhoz kiutat találjanak. Sokat segített a fejlődésemben a megtapasztalás. És ha már valaki átélt valamilyen lelki traumát, krízist-másképp fordul az emberek felé. Mindenki csak saját magát tudja megbetegíteni vagy gyógyítani. Az agy befolyásolható, ha azt programozzuk magunkba, hogy X évesen meghalunk, úgy is lesz. De az ellenkezője is igaz. Az élni akarás a legnagyobb erő. A csodás gyógyulások részben ennek köszönhetőek rákos betegek esetén. Minden az agyban dől el.

Felnőttképzés keretében már (még csak) 17éve (2016) oktatok, és tapasztaltam, hogy a tanulók nem látják összefüggéseiben a természetgyógyászatot, a kezelés csak sémára orientált és főleg nem ismerik az emberi személyiséget, a pszichét. Nem tudják az embert összefüggéseiben meglátni. Miért? Mert a vizsga a fontos, meglegyen a papír. Ha anyagilag telik, vesznek egy-két állapotfelmérő gépet, írnak egy kis teát és mehet a páciens haza. Ha szellemi tanácsot kapott, akkor már fél sikerről beszélünk.

Időközben Felnőttképző Intézményeknél lettem óraadó tanár, egészségügyi és szociális témákban, ahol az órába beépítve szintén, szórom az „igét”. Megtörtént, hogy e végzettségem miatt nem kaptam meg az állást. Indok: óra alatt még véletlenül sem térhetek el az adott témától. Egy katolikus szervezet hirdette a képzést, de mivel az önéletrajzomban szerepelt az életem „másik” fele is, messze menőig elutasítottak.

Mert Isten ellen való tevékenységet végzek. Érdekes. Mintha a Bibliában Jézus tevékenységében nem azt olvashatjuk, hogy csodákat tett, embereket gyógyított. Tudjuk, ő volt a legnagyobb mágnus, melyet az Atyától tanult. Sőt, gyermekkorában a templomban is voltak mágikus tanítói. Tévedés ne legyen. Az órákon nem mágiát tanítok, de beleszövöm a szeretetet a tanításaimba. Mert ez a legnagyobb út. Hogyan fogadd el a másikat, hiszen Te sem vagy tökéletes. Egy szociális gondozó,- ápolónak (például) az empátia fogalmán kívül mást is meg kell (ene) tanulnia. Ne csak a fogalmi meghatározást, vagy Carl Rogers segítő kapcsolatát, amit elhadar bemagolván a vizsgán és felét sem érti, főleg nem érzi a jelentését. A gyakorlati munkájában az emberség elengedhetetlen. A haldoklás fázisait betanulják, de hol van az elengedés megtanulása, a megbocsájtás fogalma, az átsegítés szellemi, spirituális oldala, miként tegyük ezt. Büszkén mutatják az elvégzett tanfolyam eredményét, de az emberi, spirituális fejlődés elmarad. Ahol tehetem, igenis más szemlélettel tanítok. Még nem volt olyan tanuló, aki ezért felháborodott volna. Nekem ez az utam, ami göröngyös, de vállalom. A mese korszaka lejárt, tudatára kell ébreszteni az embereket. Mert nagy még a sötétség. Szerencsére valami már fénylik...

A „megsebzett gyógyító” sebei és hiányosságai hasonlóká teszik másokhoz, semmi esetre sem felsőbbrendű lény. Nem próbál mintaképnek látszani, nem a tökélyre, hanem a „helyes viselkedésre” törekszik. Spontán és őszinte, nem akar mindenáron tetszeni. Az egész személyiségére szüksége van, fényes és árnyékos zónáival együtt.

A „megsebzett gyógyító”, úgy ahogy Jung értette, olyan orvos (jelen esetben terapeuta, tanácsadó), aki tisztában van saját sebei-vel és betegségével, ennek köszönhetően ébred rá a páciens, hogy benne is jelen van az orvos, más szavakkal a gyógyító képesség. A beteg orvos nem fokozza le az alárendelt helyzetbe a páciensét,

mert nem mutatkozik magasabb rendűnek, mint ő. Ez az alázat és őszinteség teszi lehetővé, hogy a páciens fölfedezze: ő is hozzájárulhat a saját gyógyulásához. A gyógyító „megsebzett”, ám tudatos ember, akit a gyógyulás vágya hajt. A terapeuta (tanácsadó) a gyógyíthatatlan sebnek köszönheti, hogy nem vész ki belőle a részvét és a testvériség. Nem kevésbé beteg, mint embertársai, ám tisztában van a betegségével és meg tanult uralkodni rajta. Ez a helyzet teszi lehetővé, hogy az öntudatlan modellként viselkedő páciens ugyanígy járjon el, tudatosítsa sebeit, és magában keresse az orvosságot, vagyis ő legyen saját belső orvosa.

Ahhoz, hogy sebzett gyógyító lehessen, a terapeutának (tanácsadónak) szert kell tennie a kellő önbizalomra, és tárgyilagosan kell szemlélnie sebeit, gyarlóságait és korlátait. Képzettsége segíti, hogy felismerhesse, majd elfogadtathassa őket, mint az emberi élet szerves részeit. Nem törekszik a tökéletességre, nem is míme-li, nem áltatja sem önmagát, sem a rábízott embereket. Ilyen módon segítheti őket önmagunk elfogadása és megbecsülése felé, így vezetheti a páciens az önállósághoz és a felelősségéhez.

A gyengeség elfogadása a tévedések elfogadását jelenti. A terapeuta (természetgyógyász-tanácsadó) nem holmi tévedhetetlen szuperlény, olyan, mint mindenki más. Bizalma a páciensben, önmagában és a folyamatban lehetővé teszi, hogy szembe nézzen és kapcsolatban maradjon érzelmeivel.

Bizonyára nemcsak az én egyedüli esetem, amikor kinyitom a postaládát, s az információk hada zúdul az ölembe (újság, szórólap stb.). Napi témérdek anyagot válogatva, önkéntelenül ma már egyre jobban szembe kerülünk a természetgyógyászat felpezsdítő gondolat világával, amit szerencsére az emberek az orvostudomány mellett egyre inkább felértékelnek. Napjainkban a természetgyógyászatról néha furcsa dolgok terjengnek, amelyek bizony néha súrolják a megrendítő és nevetségesnek tűnő tragikomikus voltát is. Pedig a gyógyászat és a természetgyógyászat, ezek mai is perspektívában együttesen lennének képesesek a testet, lelket